

Amos - de E. P. Vedder, Jr.

Cuvintele lui Amos, care era dintre păstorii din Tecoa, pe care le-a văzut despre Israel în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda, și în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel, cu doi ani înaintea cutremurului. Și a zis: „Domnul răcnește din Sion și face să se audă glasul Său din Ierusalim. Și pășunile păstorilor jelesc și vârful Carmelului se veștejește“. Amos 1.1,2

Dumnezeu este suveran. El alege întotdeauna, ca slujitori ai Lui, pe cine vrea El. Nu-i alege pe cei pe care noi i-am considera ca fiind cei mai competenți. Vedem aceasta și în cazul lui Amos. De fapt, în 1 Corinteni 1.26_29 ni se arată că El a ales lucrurile bune ale lumii, lucrurile slabe, lucrurile umile, pe cele disprețuite și chiar lucrurile care nu sunt, ca să le desființeze pe cele care sunt, astfel încât nicio făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.

Amos era un păstor umil, un culegător de smochine sălbatice. El era din Tecoa, un orașel din Iuda, aflat în apropiere de Betleem. Dumnezeu l-a trimis să treacă granița și să meargă în Betel, în Israel, împărăția celor zece seminții. Betel este locul în care Dumnezeu i-a apărut lui Iacov în vis, făcându-i minunate promisiuni. Dar Betelul trecuse prin multe schimbări de atunci. Aici, Ieroboam I a înălțat unul dintre vițelii de aur pe care îi făurise, iar acum, sub domnia lui Ieroboam al II-lea, Betelul devenise „locașul sfânt al împăratului“ (Amos 7.13). În consecință, cuvintele aspre pe care Domnul i le dăduse lui Amos să le rostească împotriva lui Israel nu erau bine primite acolo.

Amos a profetizat în timpul lungilor domnii ale împăraților sub care Israel și Iuda au prosperat. În afară, totul părea că merge bine, dar Domnul vedea adevărata stare a lucrurilor. Amos și-a început mesajul răsunător și aspru de judecată cu următoarele cuvinte: „Domnul răcnește din Sion“. Cuvintele profeției sale sunt datate cu „doi ani înaintea cutremurului“, un cutremur foarte puternic și memorabil, de care își vor aduce aminte chiar și 300 de ani mai târziu, când profetul Zaharia îl va menționa în legătură cu judecata care se va face la sfârșitul necazului celui mare (Zaharia 14.5).

Ascultați cuvântul acesta, pe care l-a rostit Domnul împotriva voastră, fii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului, zicând: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului, de aceea voi cerceta asupra voastră toate nelegiuirile voastre ... Dar Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții“. Amos 3.1,2,7

În primele două capitole ale profeției sale, Amos trebuie să rostească judecata Domnului, succesiv, asupra Damascului și Siriei; asupra Gazei și filistenilor; asupra Tirului, Edomului, Moabului, Iudeii și, în cele din urmă, asupra Israelului. Dumnezeu scoate în evidență răutatea și nelegiuirea pe care a observat-o la fiecare dintre aceste națiuni. Iar cea mai mare parte din restul cărții va fi dedicată controversei apărute între Domnul și poporul Său Israel, popor care s-a aflat într-o relație specială cu Domnul timp de sute de ani. Ni se aduce aminte că, cu cât relația noastră cu Domnul este mai intimă, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră înaintea Lui!

Domnul dorea nu numai să vorbească prin profetul Său, Amos, ci și ca Amos să înțeleagă ce făcea El și de ce lucra astfel. Chiar de când i-a așezat pe primii noștri părinți în grădina Eden, Dumnezeu a dorit să aibă comuniune cu ei. Enoh a umblat cu Dumnezeu; Noe a umblat cu Dumnezeu; Dumnezeu a avut comuniune cu acești slujitori ai Săi, dar a și comunicat gândurile și voia Sa prin intermediul lor. Tot astfel au stat lucrurile și în privința lui Avraam, a lui Moise, a lui David și a altora. „El a făcut cunoscut căile Sale lui Moise, faptele Sale, fiilor lui Israel“, ni se spune în Psalmul 103.7.

Vedem în mod repetat că, atunci când Dumnezeu le face cunoscut unor astfel de slujitori devotați judecata care este gata să se abată asupra poporului Său, ei mijlocesc la El pentru iertare pentru popor. Astfel îl vedem și pe Amos, în capitolul 7.1_6, mijlocind înaintea Domnului pentru poporul Său; și Domnului îi pare rău de pedeapsa cu care voia să lovească poporul și spune: „Nu se va întâmpla una ca aceasta“. Cât de plăcută trebuie să fi fost mijlocirea lui Amos înaintea Domnului și cum trebuie să se fi desfășurat inima lui Dumnezeu! Fie ca și noi să ne rugăm pentru poporul rătăcit al lui Dumnezeu, care s-a abătut de la calea cea dreaptă!

În ziua aceea, voi ridica locașul cel căzut al lui David și-i voi închide spărturile și-i voi ridica dărâmăturile și-l voi construi ca în zilele din vechime, ca ei să stăpânească rămășița Edomului și a tuturor națiunilor peste care este chemat Numele Meu ... Și voi întoarce captivitatea poporului Meu Israel ... și nu vor mai fi smulși din țara lor pe care le-am dat-o, zice Domnul Dumnezeuul tău! Amos 9.11-15

Cât de plin de har este Dumnezeu! Scopul Său, atunci când disciplinează pe cineva, este restabilirea. Noi, cei care suntem fiii Săi iubiți, înțelegem că pedeapsa pe care ne-o aplică Tatăl nostru, deși pare greu de suportat atunci când vine, este „pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui“ și „după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății“ (Evrei 12.10,11).

Dumnezeu a trebuit să rostească o judecată foarte severă asupra poporului Său Israel prin intermediul profeției lui Amos. În timpul lui Ieroboam al II-lea, când a profetizat Amos, se părea că Israel prospera și că cei bogați trăiau o viață extrem de luxoasă și de extravagantă și că îi asupreau pe cei săraci din țară. Poporul construia cu multă mândrie pretutindeni în țară, dădeau ospete, sărbătoreau și se desfătau cu muzică și jocuri. Închinarea la altarele idolești din Betel și din Ghilgal înfloreau și poporul se depărta tot mai mult de Dumnezeu. Domnul deplângea asuprirea celor săraci și nevoiași, nedreptatea din țară și superficialitatea practicilor și a sărbătorilor lor religioase: „căutați pe Domnul și veți trăi, ... căutați binele, și nu răul, ca să trăiți!“, și în cele din urmă El strigă împotriva poporului Său: „A venit sfârșitul asupra poporului Meu Israel: nu voi mai trece pe lângă ei“.

Dar, după ce pronunță această judecată sigură și bine-meritată asupra acestei „împărății păcătoase“, Dumnezeu își deschide inima și spune: „Voi vântura casa lui Israel printre toate națiunile, cum se vântură grâul în ciur, dar nu va cădea nici cel mai mic grăunte pe pământ!“. Planurile și scopurile Sale pline de har vor învinge în cele din urmă.